

TRÀNG CHUỖI MÂN CÔI, DI VẬT THÂN YÊU CỦA NỘI

Hôm ấy trời âm-u ẩm-đạm đưa tâm trí con người nhớ về dĩ vãng tốt đẹp xa xưa. Thật thế, ba tháng trôi qua kể từ ngày Nội tôi từ giã cõi đời về Nhà Cha trên trời. Chúng tôi chỉ còn thời hạn ngắn dọn dẹp căn nhà của Nội.

Tôi quyết định ngay tức khắc đến nhà Nội lấy cái thùng đồ lớn tôi thấy hôm nọ. Căn nhà Nội ở thuộc khu phố cổ còn ghi đậm dấu vết thời huy hoàng của thành phố từng là cộng hòa Venezia.

Tôi bước vào nhà nơi căn phòng riêng của Nội. Căn phòng chiếu sáng lờ mờ nhờ ánh sáng bên ngoài xuyên qua song cửa. Tôi bắt đầu xem một số di vật của Nội trong thùng đồ. Không tìm thấy bóng đèn điện còn sử dụng được, tôi đành thắp cây nến và đặt trên đầu tủ. Ánh sáng yếu ớt nhưng đủ để tôi nhìn thấy tấm hình gia đình ngã sang màu vàng. Các tấm hình đưa tôi ngược dòng thời gian trở về với những ngày sum họp gia

đình, vào những tháng mùa đông hoặc những ngày mùa hè. Mùa đông chúng tôi quây quần bên lò sưởi nơi phòng khách. Mùa hè chúng tôi ngồi hóng gió mát nơi ban-công trước nhà.

Trở lại với thùng di vật của Nội. Tay tôi chạm đến một hộp bằng bạc thật nặng. Trong hộp có một hộp nhỏ với đôi bông tai của Nội và một hộp nhỏ khác màu tím. Tôi cẩn trọng mở hộp màu tím ra thì thấy tràng chuỗi Mân Côi bằng xà-cừ. Các hạt chuỗi nhỏ và dài giống như các hạt gạo. Tôi bỗng nhớ từng trông thấy Tràng Chuỗi nằm trên cái bàn nhỏ đặt cạnh giường ngủ của Nội. Có lẽ Nội thường lần hạt Mân Côi trước khi ngủ. Hoặc đôi khi Nội ngủ thiếp đi với tràng chuỗi Mân Côi nắm chặt trong tay.

Đang trầm ngâm với kỷ niệm xưa nơi căn phòng của Nội, tôi bỗng nghe tiếng động bước chân người đang đi lên cầu thang. Tôi bỏ nhanh tràng chuỗi Mân vào áo và đứng lách mình sang một bên. Thì ra đó là Chú tôi. Chú đi nhanh vào phòng Nội, thu vội mấy tấm hình gia đình đang vung vãi trên bàn. Chú nhanh tay bỏ các tấm hình vào thùng đồ di vật của Nội và vội vàng trở ra. Tim tôi thót đau. Từ ít lâu nay đại gia đình chúng tôi bị tan rã vì những cuộc cãi cọ linh-kính không đâu vào đâu. Vậy mà cũng đủ làm chúng tôi bất bình chia rẽ. Chúng tôi gặp nhau thì tránh mặt nhau, không thềm cất lời chào nhau. Chúng tôi xem nhau như kẻ xa người lạ.

Với tràng chuỗi Mân Côi bằng xà-cừ, di vật thân yêu cuối cùng của Nội, tôi bước ra khỏi nhà Nội. Ngồi một mình trên chiếc xe tôi lái đến nơi có cuộc họp mặt giữa một số bạn bè. Không phải cuộc họp của tuổi trẻ đàn hát vui chơi, nhưng là cuộc họp mặt cầu nguyện chung. Chúng tôi là nhóm bạn bè vẫn trung tín họp nhau mỗi buổi tối nơi nhà thờ. Và từ mấy tuần qua, chúng tôi tha thiết cầu nguyện cho một người bạn trong nhóm đang đau nặng được sớm bình phục. Mỗi tràng hạt chúng tôi lần vào mỗi buổi tối

luôn mang theo một niềm HY VỌNG thật lớn của từng người và của cả nhóm. Niềm Hy Vọng của Kitô Giáo giúp chúng tôi luôn tin tưởng tiến bước trong cuộc đời.

Tối hôm ấy, lòng tôi ấm hẳn lại khi mân mê tràng chuỗi Mân Côi bằng xà-cừ của Nội trong tay. Tôi nhớ Nội vô vàn. Tràng Chuỗi Mân Côi nối kết chúng tôi lại với nhau. Tôi ở thế giới bên này. Nội ở thế giới bên kia. Nhưng tôi có cảm tưởng như Nội đang ở cạnh tôi. Lời cầu nguyện của tôi hôm nay tha thiết hơn. Xin cho người bạn đau ốm sớm trở lại với chúng tôi. Xin cho chúng tôi mãi mãi thấp sáng niềm HY VỌNG trong cuộc đời mỗi người.

Chứng từ của cô Alessia Boscolo nữ sinh viên sống tại Chioggia, Venezia (Bắc Ý).

... "Con ơi, khi làm ơn, con đừng trách móc; khi tặng quà, chớ kèm theo những lời rầu rĩ. Hạt sương lại không giảm bớt cái nóng sao? Cũng vậy, lời nói còn quý hơn quà tặng.

Này, lời nói lại không hơn món quà quý sao? Người giàu ân đức thì tặng cả hai. Kẻ ngu dốt chỉ chửi thẳng vào mặt; quà tặng của người tham lam làm rơi nước mắt" (Huấn Ca 18,15-18).

("II ROSARIO E LA NUOVA POMPEI", Anno 120, N.4, Aprile 2004, trang 32).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

